

Gál Éva Emese

A vers

A vers gondolat, fájdalom és forma,
minden hiány szóból faragott szobra,
építőanyaga mégis a lélek:
magához emeli a mindenséget.

Egy a mélysége, egy a magassága.

A végtelen bevezetetlen vára
otthonunkká szelídülhet a versben,
ha megérint az utolérhetetlen,

és varázserőt kölcsönöz a szónak,
ami legmélyebb titkokat kimondhat
könnyedén, minthogyha össze se forrna
benne a jelentés és metafora.

A vers a csend s a sikoly között éled,
a legemberibb dallama a fénynek
és a zuhanás legsötétebb árka.

A vers a fájdalom harmóniája,
az ember Istentelen mennyországa.